

SZÁVAI GÉZA

„ÉLETÜNK KÉPLETE”

avagy

a sárkány pikkelyei

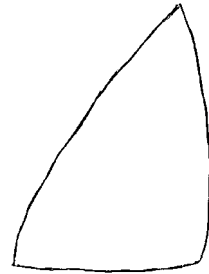
A kovásznai hetedik osztályosok körében hirtelen az a merész (?) ötletem támadt, hogy a „három perces” rajzolás előtt nem mesét olvasok föl nekik – hanem felnőttek számára írt regényemből egy részletet. A *Séta gramofonzenére* c. regény ugyanis életük képletét – már! – kereső hetedikes gyerekekről szól, legalábbis történetük elején.

És úgy gondoltam, hogy ez a könyv már hetedikos kollégáim kezébe adható.

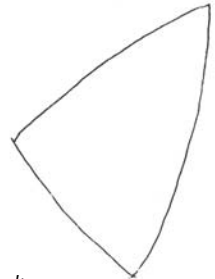
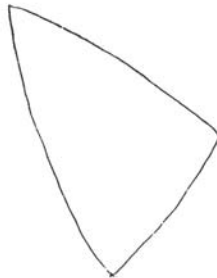
Közbevetőleg egy vallomás: kelet-magyarországi, nehezen megközelíthető falu iskolájában kellett volna harmadik-negyedik osztályos gyerekekkel találkoznom, de mivel élő író az ottani iskolások még nem láttak, arra kért az igazgatónő, hadd jöhessenek a nagyobbak is...

Ott álltam hát néhány kisgyerek és jó néhány nagyra nőtt, hetedikes-nyolcadikos kisasszony és fiatalember előtt, ez utóbbiak tele (számomra nehezen azonosítható) fityegőkkel, „festett” tetoválásokkal, és vigasztalhattam magam azzal, hogy a humor nem ismer „életkori elkülönítést”, és a derűs

mésérészletek le fogják kötni a nagyobbak figyelmét is egy ideig, ámde... És ekkor eszembe jutott, hogy a *Séta gramofonzenére* „szerkezete” egy tetoválási jelenetre épül. Amikor olvasni kezdtem a részletet, olyan csönd támadt a fityegős-fülbevalós, tetoválásos, felnőttet játszó kamaszközönség körében, amilyent ritkán tapasztalni.

Egyik lapon egyetlen alakzat volt...

Másik lapon kettős alakzat volt...

fénypontok

Ilyen előzmény után a kovásznai hetedikeseknek már bátrabban olvastam tehát a „képletregény” algoritmusos szövegét:

„Nagyapám csűrjének két óriási kapuja van.

Az egyik az udvarra nyílik, a másik egyenesen az utcára – tehát egyúttal falszerű kerítés is.

Mindkét kapu egyik deszkájának belső felén ceruzával, apró betűkkel írt dátumot olvashat le ma is az, aki tudja, hol kell keresni: 1964. július 18.

Ezen a napon nagyapámék nem tartózkodtak otthon. Kihoztunk a műhelyből egy nagy doboz olajfestéket és a legnagyobb ecsetet.

– Írjad te! – kértem Zoltánt.

– Nem. Ha apámnak beárulnak, akkor szíjat hasít a hátamból. Írjad te, téged nem szoktak megverni.

– De cirkusznak, s az még rosszabb.

– Mit tudod te, hogy mi a rossz!

Egyikünk sem akarta vállalni a dolgot.

Tanakodtunk. És szerencsénk volt. Jött egy üdei férfi az úton, tehenét vezette hazafelé.

– Ismered? – intett feléje Zoltán.

– Nem. Ez jó lesz.

Odaléptem a férfihoz, és megkértem, legyen a segítségünkre: nagyon szép nyomtatott betűkkel írjon fel nekünk valamit a csűrkapukra, mert nagyapám reánk bízta, de egyikünk sem mer nekifogni, félünk, hogy nem sikerül.

Az illető a tehen kötelét Zoltán kezébe adta, és készségesen jött velem.

Megmártottam az ecsetet, s egy füzetlapon átnyújtottam a mintát:

A N

I J

Z X

A férfi a két függőleges betűsört a csűr mindkét kapujára rápingálta vas-tag, húsz-harminc centis vonalakat húzva.

Megköszöntük szépen, ő ment a dolga után, mi pedig gyönyörködtünk a napon gyorsan száradó művében.

Aki bejött az udvarba, vagy aki elhaladt az úton – annak elkerülhetetlenül a szemébe akadt a felirat.

– Mi ez? – hörgött nagyapám, amikor estefelé hazaérkezett.

Okos ember ő, sokat nem gondolkozott, hanem átkiáltott hozzánk:

– Náci, gyere át egy kicsit fiastól.
Átmentünk.

– Mi ez? – hangzott el megint, egyenesen felém irányítva a kérdés.

– Betűk. Két függőleges, vagy három vízszintes betűsor.

– Ki mázolta, ki pocskolta rá a festéket? Te voltál?

– Nem.

– Zoltán volt?

– Nem.

– Hazudsz!

– Nem hazudok.

– Náci, a fiad hazudik. Príma nevelés. Príma! Meg is van az eredménye. Mondtam, hogy örökbe veszem, mert te nem bírsz vele.

Apám elvörösödött:

– Jancsi, te írtad?

– Nem.

– Zoltán írta?

– Nem.

– Becsületszavadra?

– Becsületszavamra.

– Hallja, apám, nem hazudik a gyermek!

Pennás Jankó majd megpukkadt, de Bú Náci számára az ügy el volt könyvelve, le volt zárva.

– Jól van, Náci, erősen köszönöm, hogy megint nagy segítségemre voltál. Hagyd nálam egy kicsit a jómadarat, hátha szót értek vele.

Apám vállat vont, elment, nagyapám pedig elém rakott egy vödör meszet és egy meszelőt.

– Először az út felöli csűrkaput meszeled le. Estig kész legyen.

Szinte vígan dolgoztam, hogy ilyen könnyen megúsztam a vállatást. Meg aztán tudtam: a mész megszárad és lepattog, az olajfesték pedig mélyen a fába ivódik, megmarad. Az írást nem lehet eltüntetni, csak a betűk fedte felület vörösre festésével. De akkor már az egész kaput be kell festeni, nem idétkendkedhet rajta egy nagy vörös folt. És ugyan honnan annyi drága festék, két hatalmas csűrkapura?! – így okoskodtam.

Szürkületre végeztem a meszeléssel. Nagyapám számba vette a munkát, s elégedetten hümmögött:

– Na jól van. Elég jól van. Ezért most kapsz öt lejt.

Helyben lepengette.

– Hanem hallgass ide – mondta ráéősen –, nem te voltál, rendben van, de biztosan tudod, hogy ki művelte.

– Nem tudom. Nem ismerem.

*...a szívem fölé
akartam
tetováztatni
a betűsort....*

– Aha! Nem ismered... Na jól van. De a festéket és az ecsetet te adtad oda neki.

– Igen. De én semmi egyebet nem csináltam.

– Azt én el tudom képzelni, hogy mit csináltál... Mit gondolsz, ez az írás, ez a marhaság jelent valamit?

– Jelent.

– S azt hiszed, én nem jövök rá, hogy mit?

– Azt.

– De remélem, nem zárnak be érte? Hogy ott díszeleg a kapumon!

– Nem. Biztos!

– Na jó, akkor az udvar felőli kaput ne meszeld le... De ha még egy ilyen gazemberségben benne lesz a kezed, apádhoz verlek.

A felirat megfakult, de azért még mindig jól olvasható a csűrkapun. Mindenki megszokta, észre sem veszi.

De én valahányszor odapillantok, olyanszerű érzetem van, mintha tükörbe néznék.

A betűsor jelentését, vízszintes változatban, ahogyan a mellemre akartam tetováltatni, Alfonz könnyen megfejtette.

Megnézte a mintát: **A N I J Z X**, és a végére bökött:

– Ez mi a fene?

– Hát az X, mint mindig: az ismeretlen!

Alfonz bólogatott, hogy „na fene”, és még csak annyit kérdezett:

– Jól meggondoltad?

– Meggondoltam!

A mellemre, a szívem fölé akartam tetováltatni a betűsort. Elmagaráztam Zoltánnak, hogy ebben a korban az ember már megpillantotta az életét, és eldöntötte, kihez fog ragaszkodni. Legalábbis én. Anit szeretem, és mindig szeretni fogom. Őt teljesen kiíratom. Utána az én nevem, majd legjobb barátom nevének a kezdőbetűit. Ott leszünk a mellemen: Ani, Jancsi, Zoltán és az ismeretlen tényezők összessége. Ez lesz a képletmem, a szerelmem, a legjobb barátom és az ismeretlen. Közöttük én. Javasoltam Zoltánnak, ő is tetováltassa fel a betűsort, kivéve Anit.

– A **J**, a **Z** és az **X** biztos, s a lány nevét, amikor lesz, utólag beíratod.

De Zoltán nem hajlott a javaslatomra:

– Majd egyszerre megcsináltatom. Három betűért nem hagyom magam kínozni.

Alfonz kapuja előtt pedig becsületesen kibökte:

– Én nem tetováltatok később sem. Én most olvastam egy könyvet, egy embert könnyen elfogtak benne, mert különös ismertetőjegye volt. Nem akarok magamnakilyent. Hagyd te is a fenébe.

Nem hagytam. Megkérdeztük Alfonzot, tud-e tetoválni. Ő soha semmi-re nem mondta, hogy ne értene hozzá.

– Nem túvel csinálom. Van egy modernebb módszer. Nagyon erős festékekkel. Olyan, mint a sav. Beleivódik a bőrbe. Aztán egyszer csak megjelenik szép halványan a felirat. Tudod, az egész vastag bőrt átítatja a festék, aztán később üt ki megint a felszínen, a bőrre húzott vonalakon. Ez nagyon elegáns.

Levetkőztem. Alfonz nagy hegyes, túszerű írószerszámmal szép, vékony betűkkel mellem bal oldalára művészkedett: **A N I J Z X**

A felirat egy hét múlva eltűnt. Anyámék észre sem vették. Aninak megmutattam. Azt hittem, meg fog kérni, vigyem el Alfonzhoz, hogy rá is tetováljon valamit. De nem kért ilyesmire.

A betűsor később sem ütött ki a mellemen.

A két csűrkapu őrzi.

Már akkor, a felírás pillanatában „működni kezdett a képlet”.

Az elvonatkoztatás régiói felé siklott.

Amikor egyetlen vízszintes sor helyett két függőleges oszlopban és három vízszintes sorban kerültek a betűk a csűrkapukra, Ani neve szétesett – és ebben az elrendezésben már csak a beavatottak tudták, mi a konkrét kiindulópont. Titokban Anit jelentette az első három betű, de ezt a „fogalmat”, képzetet az **A** egymagában is felkeltette számunkra. Ani a céduláimon **A**-vá minősült, és ez az **A** már nála több is, kevesebb is volt – egy elvont jel, melybe belefér a valóság és a képzelet egyaránt: **Ani** és amit róla vagy vele kapcsolatban feltételeztem, képzelegtem, elvártam.

Az **A** ilyenszerű gazdagodása, átminősülése folytán az **N**, az **I** jelszerűvé szűkült, avagy tágult: olyan elvont formává tömörödött, melybe behelyettesíthetővé vált az asszociációk, a lélek algoritmusai szerint szinte bármi, ami az életünkön, rajtunk, rajtam, a tudatomon az évek során átzuhogott.

A betűsor már eleve magában hordozta a képletté válás lehetőségét: elején Ani – közepén két jel (az enyém és a Zoltáné) – és a végén a teljesen általános, elvont **X**, a minket körülölelő ismeretlen... Akár az elvonatkoztatás lépcsőfokai, melyek lassan, észrevétlenül egyszintűvé kopnak.

És érvényesen létezik, él, működik egy képlet.

A mellemen alig egy hétig látszott. Lekopott. Felszívódott.

– Becsaptál, Alfonz – mondtam neki egyszer nevetve, mire ő talányosan kikérte magának a sértést:

– Nem csaptalak be, kicsi Pennás. Amit egyszer neked Alfonz a melledre tetovált, az ott marad. Legfennebb nem látszik. Bizonyosan a bőr belső felére rakódott le a festék... Nyugodj meg, ott van a bőröd alatt!

Valóban igaza volt Alfonzknak, úgy érzem, a képlet ott a bőröm alatt. Ott lüktet életem végéig: „a folytonos behelyettesítés állapotában”. Mint minden képlet.

Az első három betű már régen nem csak Anit jelenti.

Persze őt is, de nem csak őt, aki olyan természetes volt számomra, mint az égbolt: ott volt, szép volt, csodáltam, szerettem. Mindig van valami, ami természetes, mint az égbolt, mint Ani – elemek illékony és marandó sora helyettesíthető be, halmozható egymásra.

A képlet rajtam nem látható, de ott a bőröm alatt.

És még mindig olvasható a két csúrkapun.

És végül: ott van a képlet készülő regényemben.

Ebben a regényben.

(Séta gramofonzenére, 2006, harmadik kiadás, 286–292 oldal)

...Kamaszokhoz nehéz szólni. Nem könnyű „bemutatkozni” gyerekeknek. Bár gyerekkönyveimből olvasok fel nekik, azért még nem gügyögök, és mindig elmondom: felnőtteknek (is) írok. És ők majd felnőttek lesznek. A kovásznai gyerekeknek felmutattam a Székely Jeruzsálem című könyvem („esszéregény az identitásról”) magyar és román nyelvű kiadását is, hiszen ebben az iskolában román gyerekek, magyar (székely) gyerekek és vegyes házasságokból született gyerekek egyaránt tanulnak. Úgy éreztem, hogy a felmutatott könyvek és felolvasott részletek engem ugyan teljesen „bemutattak”, de azt elképzelni se tudtam, hogy három perc alatt mit mutatnak „vissza” nekem a rajzlapokon hetedik osztályos „üzlettársaim”...

Amikor „három percre” igénybe vettem a kovásznai hetedikesek szellemességét, máris választás elé állítottam őket. Felkínáltam két lapot, egyiken egyetlen (háromszög-szerű) rajz-kezdemény volt, a másikon pedig kettő (lásd az alakzatokat ez írás elején, a cím alatt). Választani lehetett, hogy melyik lapon „folytatják” – minél szellemesebb, eszesebb irányban – a rajzot, egészítik ki vonallal, szöveggel. Kezdekhetnek vele bármit, épp csak eszesen szellemes legyen, hiszen három perc alatt megmutathatja magát az ember, ennyi idő alatt lényeges dolgokban dönt stb., stb., nem kellett ezt különösebben részleteznem a hetedikes kollégák előtt.

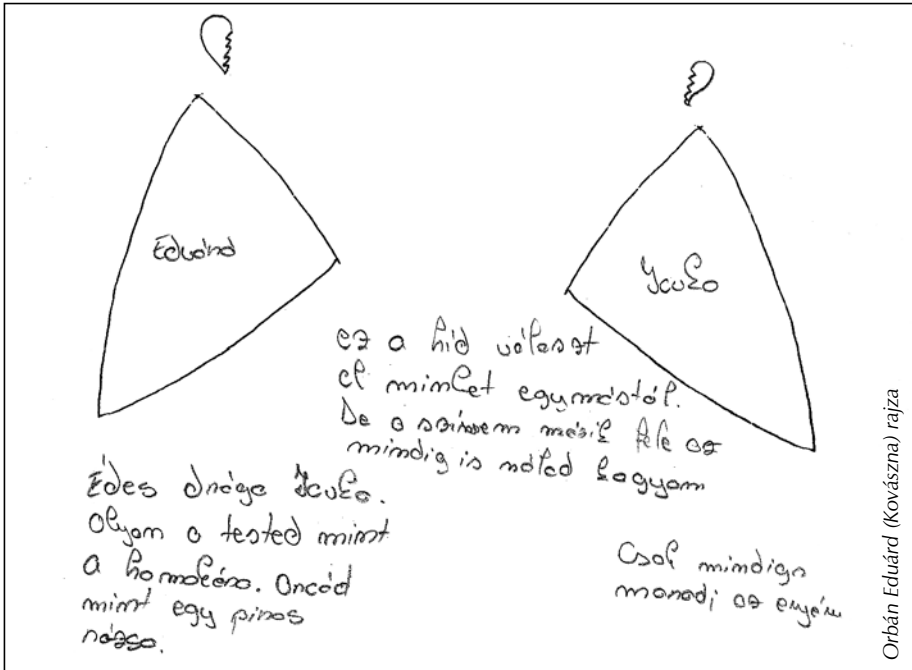
Bevallom, az algoritmusok iránt táplált „elképzeléseim” okán vittem tovább, másik lapra az eredeti (háromszög-szerű) alakzatot, de mivel egyszerre nem szoktam felmutatni, sőt választásra felkínálni mindkét lapot, most kíváncsian figyeltem. És próbáltam megfejteni, miért és miként választja (másodpercek alatt) a hetedikes ember egyik, vagy másik lapot.

INDULJUNK EL
AZ ICUKA-HÍDON

Az algoritmusok kapcsán a „precíz” matematika „precíz” története is élénken emlegeti („precizálja”?!), az intuitív(itás) fogalmi mozzanatát. Olyasvalamit tehát, amire inkább a művészet berkeiben szokás hivatkozni. Igaz, a Raymundus Lullus 1300 körül írt értekezésének címe is *Ars magna*-ról beszél, Leibnitz pedig az *Ars indicandi* mellé emeli az *Ars inveniendi*-t, és matematikusok egész sora látott „fantáziát” az algoritmus fogalmának matematikai hadrenbe állításában.

Jómagam amikor rajzolt „fogalomszerűséget”, egyúttal laza alakzatot – például valami háromszög-szerűt – teszek a gyerekek elé, azzal, hogy folytassák, akkor algoritmusokat szeretnék elindítani. Azokkal/azokból – később is – építkezni lehet. Egy háromszögszerűségből is sok felé indulhat a gyerek. Két háromszöggel – vagy többel – már építkeznek.

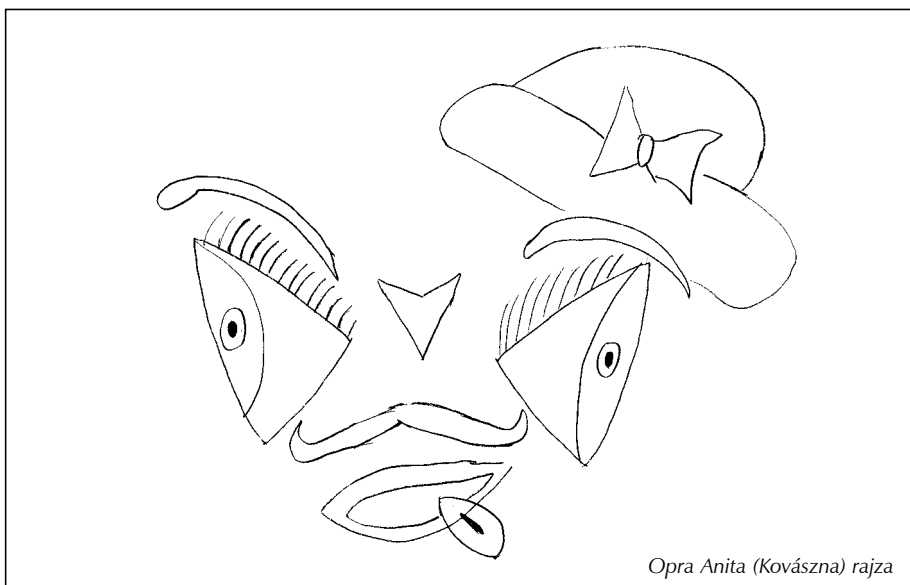

fénypontok

Orbán Eduárd „elvont” hídja, amelyet a Margit híd mintájára Icuka-hídnak nevezhattünk egy híd-sor felidézést is elindíthatja. A hídsorozat (bár a világ minden hídját nem ismerhetjük) az algoritmus erejével „dobja fel” érzelmileg (is! és főként!) Eduárdot és Icukát: ami összeköti őket, az az érzés: az algoritmus-tudattal elképzelt hidak sokaságának elképesztő képzetével ajándékozta meg őket... (Eduárd elszánt büszkeségét helyben érzékelttem, de arra nem kérdeztem rá – mégiscsak tapintatosabb vagyok egy hídnál! –, hogy Icuka az osztályban pirul szemérmatosan, vagy másutt vannak a pillérei.)

Az algoritmus fogalmának közelébe juthat mindenki, aki elindul az Icuka-(Mancika-,Józsika-,Sanyika-,Gyöngyike-)hídon.

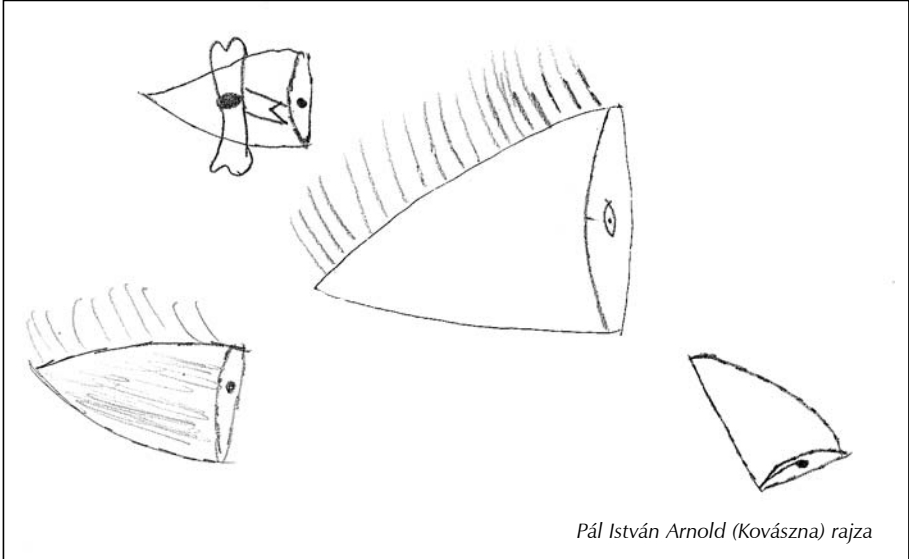
Az akár három percnyi, sokszor nem is igazán tudatos irka-fírka is algoritmikus értelmet kaphat. Ha nem láttuk volna Bodor Anett rajzát, amelyen a kettős háromszög-kezdeményből emberi szemeket formálva,

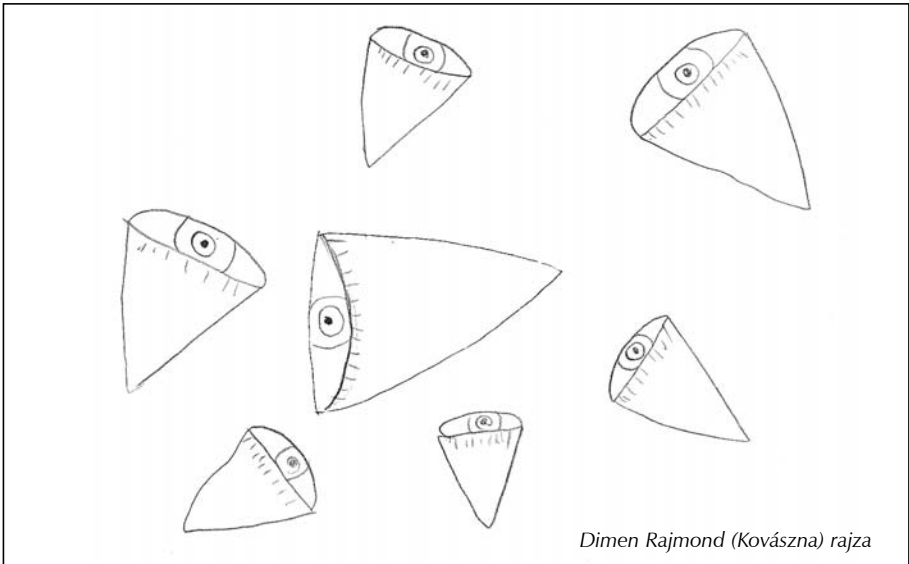
Opra Anita (Kovácsna) rajza

férfiarcot rajzolt, akkor talán nem is tudnánk egyből értelmezni osztálytársa (padtársa?), Opra Anita rajzát, amelyben hasonló elemek bolyonganak – hogy arccá álljanak össze.

Emlékezetesek ezek a szemek. Nem állíthatom, hogy ezekből indult ki Bodor Anett és Opra Anita pár osztálytársa, de az bizonyos, hogy három perc intenzitásában – amikor lázasan keres az ember fia és lánya – hirtelen elkapott grafikai „mozdulatokból”, azokat használva fura dolgokat vagyunk képesek papírra vetni.

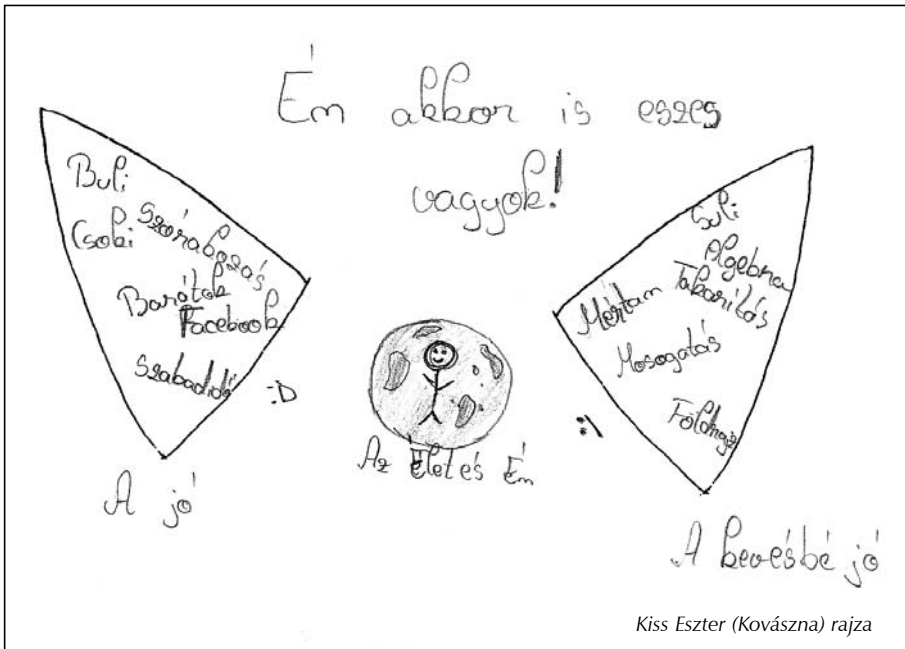
Pál István Arnold (Kovászna) rajza

Dimen Rajmond (Kovászna) rajza

Pál István Arnold megsokszorozta a kiinduló háromszög-szerúséget, és ugyanezt tette Dimen Rajmond.

Töprenghet a rajzokat szemlélő algoritmus-kedvelő, hogy *mi*-ként – mivé összeállva – helyezi el elméjében ezeket a grafikai kompozíciókat, amelyek már nem (viszonylag) könnyen azonosítható emberarcot formáznak.

Kiss Eszter (Kovácsna) rajza

Ezek a három perc alatt hevenyészett rajzok olykor annak rendje-módja szerinti sors-képletté sűrűsödhetnek, mint Kiss Eszter rajzán, aki a Földgömbre rajzolta rá magát, és a jónak és rossznak jelölt alakzatok között elhelyezkedve bátran a rajz alá írhatta: *Az Élet és Én*. Azt hiszem, a Séta gramofonzenéből felolvasott részlet ösztönző hatása egyértelműsíthető. Én pedig éreztem, hogy hetedikes kollégáim matematikai bizonyítások és fejtegetések nélkül is megsejtették, hogy mi az algoritmus.

A matematikai lexikon különben azt közli, hogy az algoritmus „meghatározott sorrendben előírt számolási eljárást jelent”, amit nagyjából el is fogadhatunk, csupán a számolás fogalmát kell picinykét tágítanunk, kiterjeszteniünk, mondjuk úgy, hogy számolunk Icukával, szerelemmel, barátsággal és az élet hasonlóan fontos, számos dolgaival...

A matematikai lexikonok azt is közlik, hogy **Al-Hvárizmi** arab matematikus latinosra fordított nevéből származik a szó: **algoritmus!**

Kiss Eszter rajzát nézve én érzem lüktetni benne az **Eszter-ritmust**.

Orbán Eduárd rajzában az Icuka-híd lengésének ritmusa – már csak az kérdés, hogy Eduárd-ritmusnak vagy Icuka-ritmusnak nevezzük.

De hogy ott az algoritmus, az már nem kérdés.

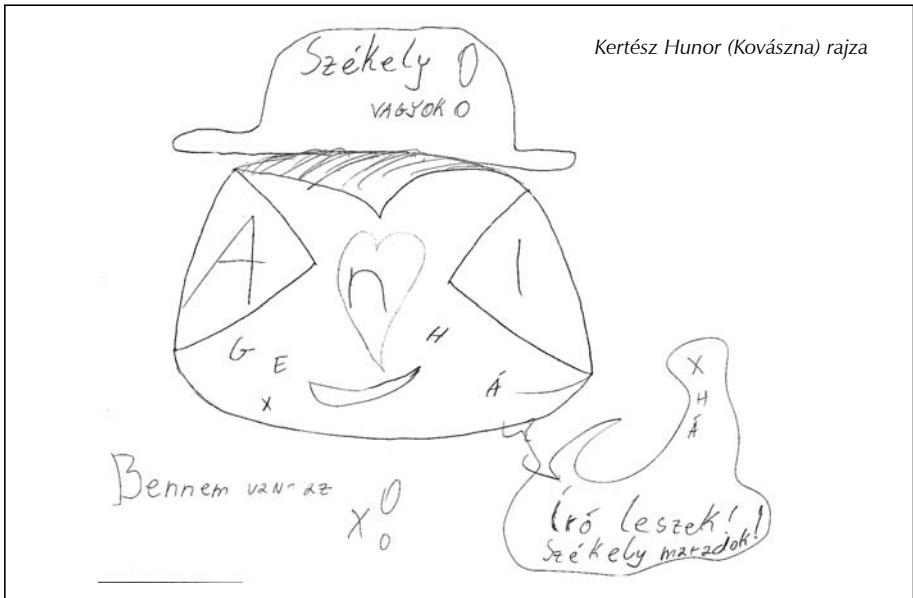
Ha Eduárd Icuka helyett Olgáért lelkesedett volna, akkor **Olga-ritmusként** nyelviileg is **algoritmus-közelibb** volna a szó, de természetesen Eduárd lényeglátó, és hűséges Icukához. És az algoritmusokhoz.

SZEMBENÉZNI
AZ ISMERETLENNEL

Ebben a sűrű kovásznai órában, a hetedikesek körében azzal is szembe-sülhettem, hogy mit jelentett a kamaszgyerekeknek a – kamaszgyerekek-ről szóló – regényrészlet, a maga algoritmusával. Nem gondoltam, hogy három percre szabott idejében (három perc alatt minél szellemesebben kiegészíteni egy papírlapon látható rajzkezdeményt) bármelyik gyereknek erre a felolvasott részletre volna késztetése reagálni.

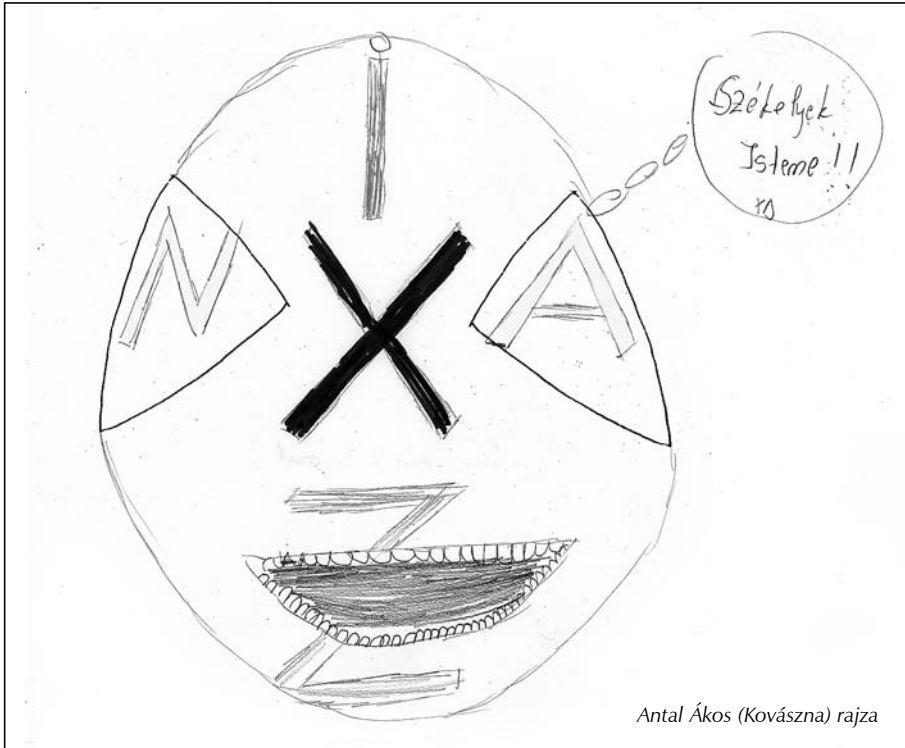
Az izgató ismeretlen azonban megragadta őket. Hiszen a Székely Jeruzsálemet felmutatva magyar és román nyelven arról is beszéltem, hogy velük is megeshet, amit annyiszor látnak: román feleségük vagy férjük lesz majd, gyereküknek pedig (akár az osztályból többeknek) szembe kell nézniük identitásuk kérdésével, méghozzá egy bizonyára elutasító (akár román, akár magyar) környezetben... És ilyenkor kell igazán embernek maradni, akár magyarokhoz, akár románokhoz emelt fővel viszonyulni, kapott vagy választott identításban egyenes gerinccel élni.

Kertész Hunor (Kovászna) rajza

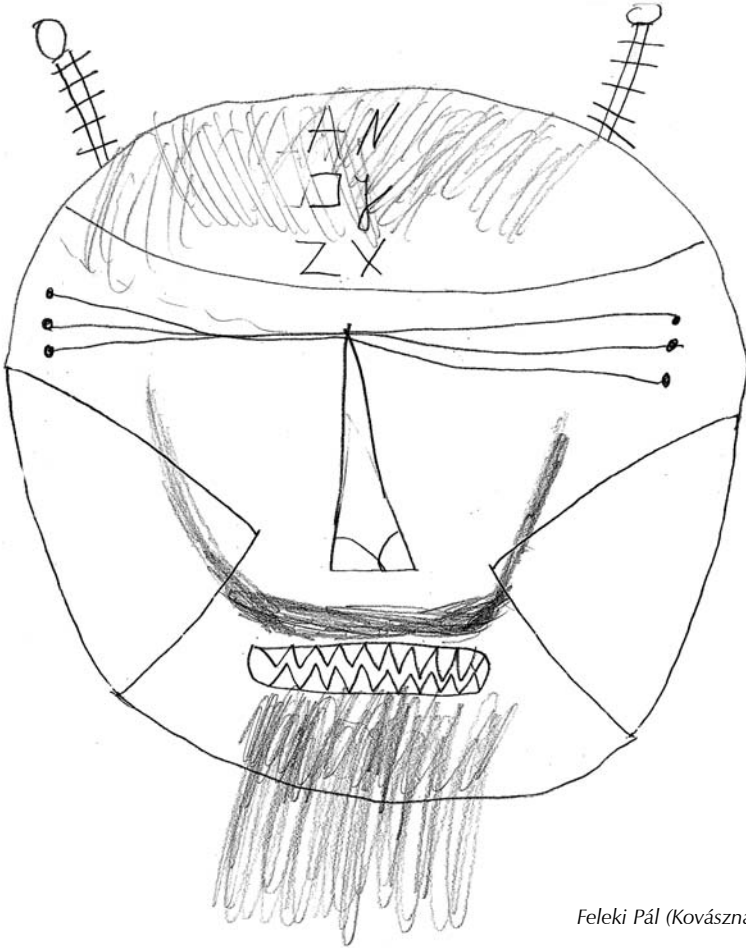
fénypontok

Ezt bizony ismeretlen tényezőként élik meg a Székelyföld peremén a gyerekek. Amit csupán az itt közölt rajzok értelmezése miatt rögzíték. Kertész Hunor a Séta gramofonzenéből hallott részlet képletét megjegyezte, és „magára alkalmazta”. Azzal a változtatással, amit a rajzba külön bele is írt: „bennem van az X”. A ránk vonatkozó, a minket érintő is-

meretlen X... Igen, ez a nagy kérdés. Hunor elhelyezett néhány iniciálét, amelyeknek (rejtett) utalásait csak ő ismerheti, de ebben az X-ben: nyilvánvalóan érintettek vagyunk. Ami pedig a „székely vagyok”, „székely maradok” fogadkozást illeti, a helyzet magyarázza. Ebben az iskolában magyar és román tagozat is működik, és a román tagozat különféle gesztusokkal tarkított túlterjeszkedése „védekező” reflexeket vált ki. Antal Ákos is a regényrészletből megjegyzett képletet foglalja rajzba, középen az ismeretlen, a nagy fekete X, de az A itt a székelyek istenét is megidézi, félve? fenekedve? – ezt még hetedikes koromban sem tudtam volna meg-saccolni...

Visszont el kell ismernem, hogy sem hetedikes koromban, sem hatvan-éves koromban nem tudtam volna elképzelni, hogy három perc alatt egy felolvasott részlet alapján olyan sokkolóan találó rajzban rakja elem egy

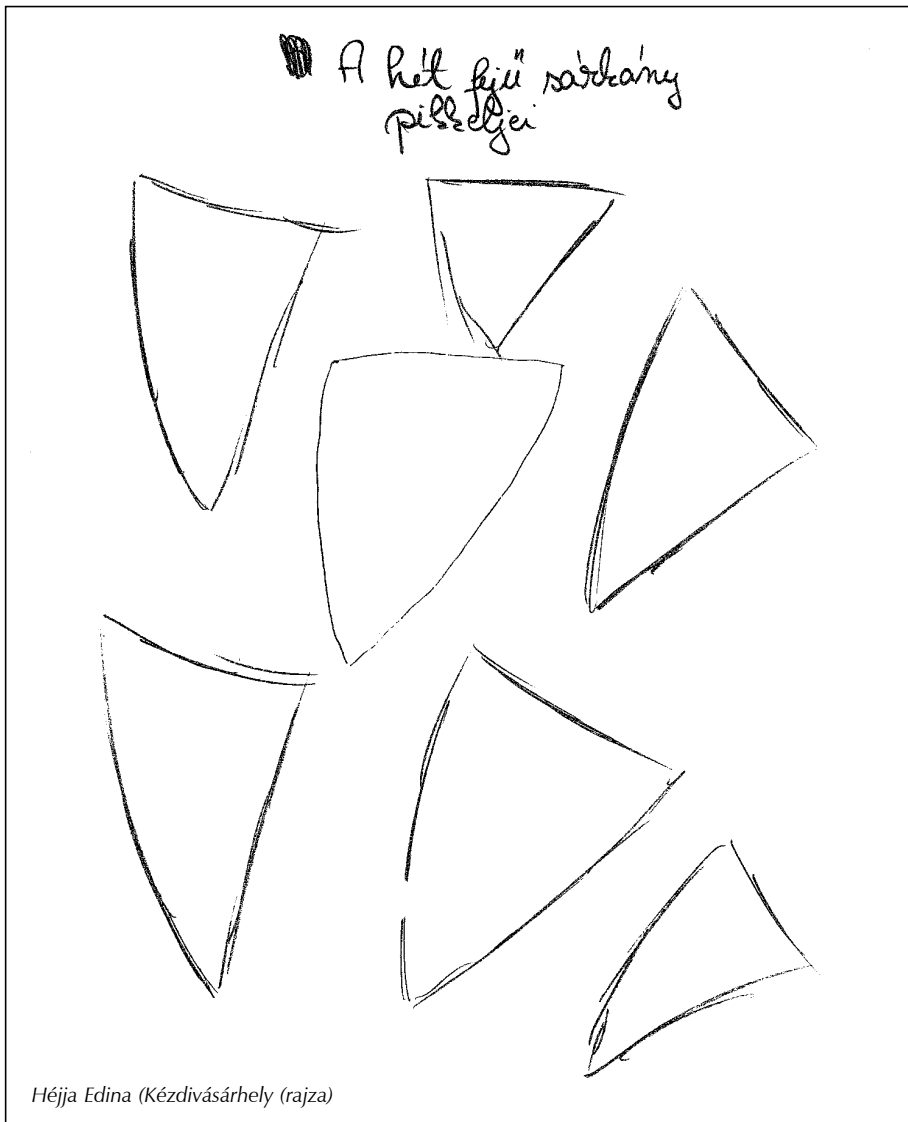
Feleki Pál (Kovászna) rajza

kovászna hetedik a Séta gramofonzenére gyerekhősének „rajzban kifejezett életképét”. Feleki Pál rajzosított képlete egyszerre félelmetes, groteszk, ismerősen idegen – és feltétlenül hatásos. Rám nézvést kicsit ijesztő, és minél tovább nézem, annál inkább úgy állok előtte, mint Pennás Jancsi nagyapja az érthetetlen feliratot hordozó csúrkapu előtt. Anynyit mindenestre tudunk, Pennás Jancsi is, Feleki Pál is, a többi kovászna hetedik is, én is, hogy ezek az algoritmusok – még nem ismert elemekkel – visznek valahová... Hiába adtam meg az irányt: szellemesség, vidámság, ifjú üzlettársaim (akik egy-egy könyvet kaptak a rajzokért) nem mindig maradtak (nem maradhattak) a derű régióiban. De szellemességük vitathatatlan. Ami pedig az algoritmusokat illeti, e róluk szóló eszmefuttatást csakazértis „pozitív tréninggel” szeretném zárni, valahogy így: felmutatok egy gombot, és azt mondom, hölgyeim, uraim, íme „algo-

fénypontok

ritmikusan” a drága télikabátom. Ugye látják?! A gomb már megvan, a többi a képzeletük dolga!

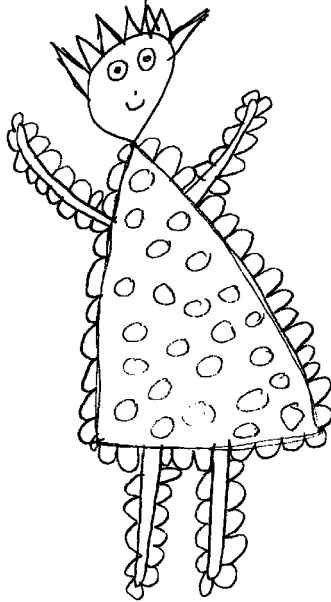
Sárkányaim is lesznek, azokkal védem majd magam. A kézdivásárhelyi Héjja Edina rajzán már megvannak a sárkányom pikkelyei... Kerül mögé-

jük-beléjük sárkány is (majd pályázatot hirdetek!). Csak gomb legyen, nagykabát majd kerül hozzá. Pikkelyünk legyen, és ajjaj....

Ha van pikkelyünk bőven, akkor már királykisasszonyban is gondolkod-

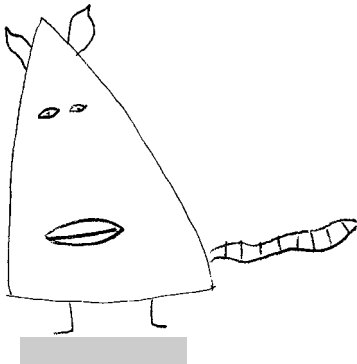
Pikkelykirálynő!

Bérces Mollí (Székesfehérvár) rajza

Pöttyös vicces!

dik mellette a sepsiszentgyörgyi Kánya Zakariás szerkesztette, kutya-szerepet vállaló háromszög. Védve vagyunk!

Kánya Zakariás (Sepsiszentgyörgy) rajza

hatunk. A székesfehérvári Bérces Mollí szerint ugyanis a pikkelyek nem csak sárkányt, hanem királykisasszonyt is fedhetnek. Nem vitás. Ha én pikkely volnék, nem gondolkodnék, kit válasszak.

...És félelem nincs, mindig érkeznek ismeretlen elemekkel ismeretlen algoritmusok, és hogy ez – mértanilag is – bizonyítva legyen, ideillesztjük a kovásznai Farkas Nimród őrző-védő rajzát, amelyen Hatházi Jonatán Vilfred Joe (két kése a fülei helyéről fenyeget!) éppen embargót rendel el: ne bámulj! Nyugalom, ez csak pillanatnyi rendelkezése az őrző-védő Joe-nak. Addig tart, amíg a sisakja alól kiugrik és elhelyezke-

Farkas Nimród (Kovászna) rajza